

Johannus.

En als door een ingeving vervolgt hij plots :
„Missus, denk è bietje mij boetie *) van die missus hiernaast, jij weet, hij gaan trek.” †)

Niet wenschend gebabbel over burens, zweeg ik; hield me druk, alsof ik niets gehoord had.
„Die missus zij vrà nie. hoe kòm?”
„Nee jong, ek lijk nie te hoor oo'r andre missus zij boy.”

Met hooge stemuithaling tegensprekend :
„N . . . è is heeltemaal nie oo'r andre missus — die baàs — hij het voor hom geslaan.”

„Dan het jou boetie die pak geverdien.”
Diepzinnige stilte van Johannus. Een oogenblik later te vol zijn hart van deze zaak babbelde hij tòch :

„Eén dag, die baas zè voor Sixpence : jong, ga è bietje die ijsteren peart skoon maak. Maar Sixpence het banja andre werk gehad en het die ijsteren peart gelaat staan. Toe kom die baas en is voor hom gaan raas. §) Maar Sixpence hij zè: hij zàl nie zoo raas nie. — Daar het die baas voor hom geslaan en dààrom gaan Sixpence andre missus zoek; want hij zè: hij is richtig **) precies as die baas, God het ook voor hom gesterf.”

Nieuwsgierig of onze typische Johannus de verkondiging van zendelingen ook zóó opvatte, vroeg ik :

„En jong, wat denk jij: wie is rech, die baas of hoe?”

„Neè, ek denk Sixpence mot doen wat die baas voor hom zè maar die baas” en dan in eens kostelijk een zending nabootsend: „Ons is dààrom kinders van één vader.”

Niet durvend te lachen, liep ik eetkamer in en wierp een laatsten blik op de gedekte tafel of Johannus ook iets had vergeten. Bij mijn bord lag een tuiltje boschviooltjes, de eerste uit onzen tuin; zeker een oplettendheid om goed te maken het verdriet van dezen morgen.

Slaapkamer-dag. Alles uit de hoeken. Johannus, niet in zijn humeur, werkt onacht-

*) Boeti = Broertje. Een kaffer noemt elk anderen kaffer van zijn kraal broer.

†) Trek = heengaan.

§) Raas = standje maken.

**) Rechtig = verkorting van waarachtig.

zaam en van zijn kinderlijk babbelen geen sprake.

„Jong, het jij gedaan, wat die missus van môrre voor jou het gezè?”

Ik wist dat hij hem opgedragen werk niet had uitgevoerd.

„Nee missus.”

„Dan doen — dadelijk.”

„Eerst die werk hier rech maak.”

„Nee, eerst doen wat die missus wil.”

„Hoe kom?”

„Jij het niet te vrà nie, hoe kom, maar te doen. Verstaan?”

„Die missus, zij raas banja. Ek zal voor die baas zè,” bromt hij verstoord.

„Wat, jou parmantige boy, zal jij gaan lol *) bij die baas? Wat denk je dat die baas zal maak? Hij zal zè, die missus, zij is te goed voor jou.”

En het niet kunnend uitstaan zijn pruilen zonder reden; door mijn eigen woorden opgewonden, mijn Afrikaansch vergetend.

„Jou kwajongen, ik wil je vandaag niet meer zien — vooruit, naar je kamer en kom niet weer te voorschijn.”

Weg, Johannus, hoofd hangend als gebroken tak. Even later ik, rondblickend in het wanordelijke vertrek, voelde spijt dat ik hem weggestuurd had, omdat ik nu het werk alleen zou moeten doen. Was 't wel zoo erg wat hij gezegd had?

Ja, 'k moest hem terecht zetten, als ik niet wilde dat hij te parmantig werd omdat-ie-aardig was.

Foei, wat vervelend hè God wat een rommel Vanmiddag, ik pijn in m'n rug omdat ik te hard gewerkt heb bah Wat dacht-ie wel, dat hij alles zeggen mocht?

In gang, 'n zwaar geluid van bloote voeten, anders zoo licht en zacht dat ze nabij zijn voor je iets gehoord hebt; in de deur Johannus met een grooten, witten lap voor zijn zwart-bruine gezicht, snikkend: „missus laat me toch die werk rech maak.”

Blij, ik niets zeggend, liet hem begaan. Heel den verderen morgen, ingehouden snik-

*) Lol = klikken, kletsen, lollen is in den mond van den Afrikaner niet plat.